

«Утроба кадионице представља освећену утробу Дјеве Богородице која је у себи носила божански пламен Христа, у коме се све божанство отеловљује...»

Доњи део кадионице који је округлог облика представља, по неким тумачима, творевину, док горњи део је образ небеског света. Четири ланца који спајају два дела су четири јеванђелиста и четири Јеванђела. Дванаест звончића представљају апостоле, а звук кађења је објава благе вести свету. На крају дим је молитва верних, а благуханије, миомир је благодат Духа Светога

Недеља Педесетнице
Силазак Светога Духа на апостоле-Духови-Тројице

Јеванђеље по Јовану
(Зач. 27. Гл. 7, ст. 37 – 52, гл. 8, 12)
Дела апостолска
(гл.2., ст. 1 – 11)

При храму Св. Константина и Јелене свакодневно се савршавају богослужења:

јутарња: 7:30 часова
вечерња: 17 часова

Света Литургија

Средом 7:30 часова
недељом и празником: 8 часова

КУПОВИНОМ СВЕЋА У ЦРКВИ ПОМАЖЕТЕ СВОЈУ ЦРКВУ

www.svkonstantin.org

E-mail: crkva@svkonstantin.org

Телефон храма: 018/ 535 333 ; 539 383

Дух Свети и саборност Цркве

“А ово рече о Духу кога требаше да приме они који верују у име његово”

Педесети дан после Васкрса у хришћанству представља даривање Духа Светога и оснивање Цркве. О овоме Духу нам Христос говори у данашњој јеванђелској причи.

Мојсијев закон се показао немоћним пред човековим слабостима, иако је дат љубављу и бригом Божјом за Његов народ. Дух Божји је “вода жива” која толи човекову жеђ и која му дарује живот. То Исус обећава; долази на дан Педесетнице (Духова) да би управљао Црквом.

Црква и њена васељенскост (саборност)

Искуство присуства Христовог је, просветљењем Духом Светим, апостоле учинило учитељима васељене. И у животу Цркве, кроз сва времена, осећај у Духу присуства Христовог човека чини отвореним за цео свет; не само према живима већ и према нашим упокојенима у Господу. Зато је Црква и у свом типичу органски устројила молитве за упокојене. Није случајно то што је дан пре Духова, познати као духовске задушнице, посвећен нашим ближњима који су се упокојили.

Саборност Цркве која се показала на дан Духова је дар Духа Светога. Стављање света се остварује од Оца кроз Сина у Духу Светоме; такође је и обнова створенога света дело три лица св. Тројице. И као што приликом стварања света Дух Свети представља начело савршавања, исто се догађа и са обновом чије светотајинско дело се остварује у Цркви. Савршавање и усавршавање се

остварује присуством Духа Светога, јер Он “устројава институцију Цркве” (тропар на вечерњој служби Духова).

Црква, као тело Христово које је Он узео на себе и којим је обновио све човечанство, је по својој природи саборна (сабирајућа) и, свакако, васељенска. Истовремено пак, васељенскост, као и саборност се пројектује неумитно у дело; у томе учествује и сарађује сва пунота Цркве. Пројектује се као плод учешћа и сарадње пуноте Цркве у освећујућем и савршавајућем делу Духа Светога.

Благодат и подвиг

Ово је најузвишеније, али и најтеже дело које чланови Цркве треба да испуне. То је дело истинске љубави које се остварује унижењем и себеодрицањем. То је одговор на љубав коју нам је Христос пројавио да би сјединио свет.

Васељенскост Цркве се дакле живи истовремено и као благодат и као морални подвиг. То је живљење светошћу имена Божјег. Остварује се присуством Духа Светога и испуњавањем Божје воље од стране људи.

Са овим претпоставкама јасно је да је критеријум васељенскости посвећеност вери Цркве и брига за повратак оних који се налазе ван њених граница. Црква која има ову веру и овакву бригу и љубав, чува своју аутентичност и своје својство васељенскости.

Васељенскост и светотајински живот

Црква у свом светотајинском животу није престала да се моли за “васељену”. У Литургијама св. Јована Златоустог и св. Василија Великог васељенскост узима централно место. Света Литургија се савршава “за живот и спасење света”.

Духови су празник који нам објављује истину да човек унутар Цркве може да постане саборан и да живи васељенски. Побеђујући своје унутарњ ерастројавање и подељеност, пут свога живота човек проналази у лицу Христовом и себе истинског проналази у лицима других људи, пријатеља и непријатеља; у лицима свих људи које сабира љубав Христова.

Јеванђеље по Јовану

’ посљедњи велики дан Празника стајаше Исус овика говорећи: Ко је жедан нека дође мени ије!

и у мене вјерује, као што Писмо рече, из обе његове потећи ће ријеке воде живе.

А ово рече о Духу кога требаше да приме они који вјерују у име његово, јер Дух Свети још не бјеше дат, зато што Исус још не бјеше прослављен.

А многи од народа, чувши ту ријеч, говораху: Ово је заиста Пророк.

Други говораху: Ово је Христос. А једни говораху: Зар ће Христос доћи из Галилеје?

Зар не рече Писмо да ће Христос доћи од сјемења Давидова и из села Витлејема гдје бјеше Давид?

Тако настаде раздор у народу због њега.

А неки од њих хтједоше да га ухвате; али нико не метну руку на њега.

Дођоше пак слуге првосвештеницима и фарисејима, и они им рекоше: Зашто га не доведосте?

Слуге одговорише: Никада човјек није тако говорио као овај човјек.

Тада им одговорише фарисеји: Зар сте се и ви преварили?

Вјерова ли ко у њега од главара или од фарисеја?

Него народ овај који не зна Закон, проклет је!

Рече им Никодим, који му је долазио ноћу и бјеше један од њих:

Еда ли Закон наш суди човјеку докле га најприје не саслуша и дозна шта чини?

Одговорише му и рекоше: Да ниси и ти из Галилеје? Испитај и види да пророк из Галилеје не долази.

Исус им опет рече, говорећи: Ја сам свјетлост свијету; ко иде за мном неће ходити у тами, него ће имати свјетлост живота.

Кадионица

Кадионица је свештени предмет који води прекло из Старог завета и указује на кадиони жртвеник, на коме је по Мојсијевом пропису спаљиван тамјан:

Једна кадионица златна од десет сикала, пуна када;

То је прилог од кнезова Израилљевих да се посвети олтар пошто би помазан: дванаест здела сребрних, дванаест чаша сребрних, дванаест кадионица златних;

Дванаест кадионица златних пуних када, свака кадионица од десет сикала, по сиклу светом; свега злата у кадионицама сто и двадесет сикала; (Четврта књига Мојсијева, 7, 80-86)